

Страхливко.

Малъкъ е нашъ Гого
Съ педя да го мѣришъ,
Вижъ на столче стѣпва
Хлѣбъ да си намѣри.

А пѣкъ е работенъ,
Не стои на мира,
Сѣ изъ двора шета,
Работа намира.

Тресчици събира,
Огъня разбърква,
Вслушва се да чуе,
Бобътъ дали кърка.

Още не уврѣлъ е
Той софрата слага . . .
Знае си нашъ Гого
Кога да помага.

Днесъ какво се сети,
Малката главица,
Вижда дома нѣма
Ни капка водица,

Тръгна важно Гого,
Изду долна бърна . . .

Ала часъ не мина,
Гого се завърна.

Бледенъ, разтреперанъ
Съ сълзи на лицето,
Нищичко не носи,
Иде безъ котлето.

Гого, маминъ, що е,
Що ли ти се случи?
Да не те ухапа
Радиното куче?

— Ахъ да бѣше куче,
Кой ще се уплаши?
Мамо, нали знаешъ,
Колко съмъ безстрашенъ!

Тъкмо да налѣя,
Нѣщо ме прескочи,
Отъ глава ми право
Въвъ котлето скочи.

Гледамъ, страшно, мамо!
Ей таквазъ голѣма
Жаба ми се пули . . .
Та бѣжъ да ме нѣма.

Калина Малина.

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брой 1.

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ,